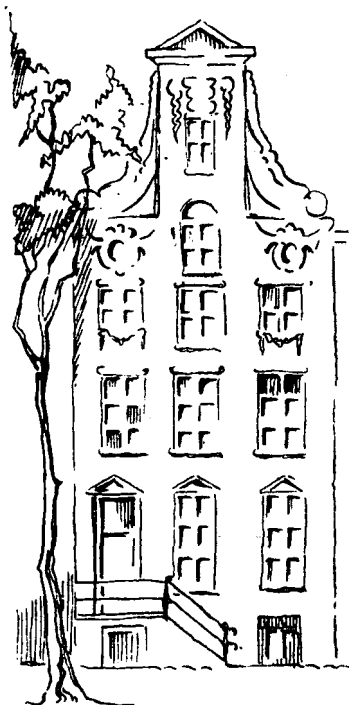

Cootje

DOOR
HELEEN

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BURELGENOTSCHAP
AMSTERDAM-1938

AAN

DE LEIDER(STER)

TEKENINGEN VAN S. J. KUPERUS

COO-TJE AL-LEEN OP REIS

Op het dak van een hoog huis zit een mus. Ze houdt haar kop-je een beet-je schuin en kijkt naar be-ne-den; heel ver naar be-ne-den in de straat. Daar rij-den au-to's en kar-ren en fiet-sen. Daar is het *erg* ge-vaar-lijk.

„Ik blijf hier,” denkt de mus. „Ik ga niet naar die ge-vaar-lij-ke straat. Hier op het dak is het vei-lig, hier kun-nen die bo-ze au-to's niet ko-men. Ge-luk-kig dat ik kan vlie-gen, en uit-rus-ten hoog bo-ven op het dak.”

Op-eens ziet ze wat. Ze houdt haar kop-je nog meer schuin om be-ter te kun-nen kij-ken. Is dat.... is dat....?

De mus ver-geet al-le ge-vaar. Ze heft haar wiek-jes en vliegt, zo maar, een heel eind om-laag. Ze gaat op een ven-ster-bank zit-ten, dan kan ze be-ter zien.

Wie loopt daar, met een rood jurk-je aan, en een klein boek-je in de hand? Is dat....?

Ja, nu ziet ze het goed. Daar, in die ge-vaar-lij-ke straat, loopt Coo-tje, heel al-leen. De mus *schrikt* er van. Dat mag niet, zo'n klein meis-je *mag* niet al-leen uit-gaan! Ze vliegt weer op, en strijkt een eind-je ver-der, he-le-maal be-ne-den, op de straat neer.

„Jiet!” roept ze, „jiet”, dat be-te-kent: „ga te-rug, je *mag* niet weg-lo-pen.”

De mus ver-geet al-le ge-vaar.

Een meis-je hup-pelt langs de mus heen. Ze zwaait met haar ar-men of het ook vleu-gel-tjes zijn en ze zó weg zal vlie-gen.

„Jiet!” roept de mus zo hard ze kan.

Het meis-je hoort haar niet eens. Meis-jes kun-nen de taal van de mus-sen niet ver-staan.

Daar komt een au-to aan. „Toet!” zegt-ie.

De mus schrikt vre-se-lijk. Ze vliegt weg, in één keer tot *bo-ven* op het dak. Haar har-tje bonst er van. O! dat le-lij-ke ding!

Dan kijkt ze weer naar be-ne-den. Het meis-je, met het ro-de jurk-je aan en het boek-je in de hand, is al een heel eind ver-der.

„Waar gaat ze toch heen?” denkt de mus. „Ze luis-tert niet naar mij, nee, *ik* kan *niet* op haar pas-sen. Ik ga naar huis, ik ga aan mijn kin-der-tjes ver-tel-len, dat ze nooit, *nooit* al-leen naar be-ne-den mo-gen vlie-gen.”

Ze wo-nen in het zelf-de huis, Coo-tje en de mus. Coo-tje woont *on-der* het dak en de mus op het dak.

Dat is zó ge-ko-men:

Toen het win-ter was kon de mus ner-gens

zaad-jes vin-den, om op te e-ten. Ze zocht o-ver-al, maar de grond lag toe-ge-dekt met sneeuw. Toen moest de ar-me mus hon-ger lij-den. Haar buik-je deed zo'n pijn; en ze werd he-le-maal ma-ger. Toen is ze naar de stad ge-gaan, waar de men-sen wo-nen, mis-schien was *daar* e-ten. Op de dak-goot van Coo-tjes huis is ze gaan zit-ten, *heel* al-leen en *heel* treu-rig. Toen is er een deur o-pen ge-gaan, een meis-je kwam naar bui-ten, op het plat, ach-ter het huis, en strooi-de daar klei-ne stuk-jes brood.

„Kom maar,” riep ze, „kom maar!”

Maar de mus *kwam* niet.

Als dat meis-je haar eens wil-de pak-ken! Maar toen het meis-je weer naar bin-nen was ge-gaan en de deur goed dicht was, heeft de mus haar buik-je rond ge-ge-ten.

El-ke mor-gen kwam het meis-je trouw met haar krui-mel-tjes. En el-ke dag had de mus ge-noeg. Ze dacht: „*Hier* blijf ik wo-nen, *hier* heb ik het goed. En toen het voor-jaar kwam heeft ze haar nest-je ge-bouwd on-der de pan-nen op dat zelf-de huis. En nu woont ze

er met haar kin-der-tjes. Ze kent al-le men-sen, die *in* het huis wo-nen: va-der en moe-der en Coo-tje en Wieb en Gee-tje, maar het meest houdt ze toch van *Coo-tje*, en nu loopt *die* heel al-leen in zo'n druk-ke straat.

Coo-tje denkt he-le-maal niet aan de mus. Ze weet niet eens, dat ze haar ge-zien heeft, en van het roe-pen heeft ze niets ge-hoord.

Coo-tje is op reis. *Nie-mand* weet, waar-heen ze gaat. Dat is een ge-heim. Ze loopt al ver-der en ver-der weg van huis. Bij el-ke zij-straat kijkt ze goed uit, of ze kan o-ver-ste-ken, en ze kijkt de straat ook *in*. Zou ze hier moe-ten zijn? Nee, weer mis, dan maar voort. Ze zal het *best* vin-den, o, vast. Vro-lijk springt ze ver-der. Straks als ze thuis komt... als ze bij groot-moe-der komt. . . . o, dan heeft ze de gro-te ver-ras-sing. Maar eerst, *eerst* moet ze een reis ma-ken. Dat is niet mak-ke-lijk als je nog klein bent. En de reis gaat dwars door een gro-te stad! Dwars door Am-ster-dam!

„Als ik nou maar gauw die straat vind,” denkt Coo-tje, „die straat met wa-ter en bo-men langs de kant en hui-zen met 'n trap-je.”

Ze kijkt ach-ter in haar boek-je, daar staat een plaat-je in van het huis, dat ze zoekt, ze kan het best vin-den, na-tuur-lijk!

Dat boek-je heeft ze van de juf-frouw ge-kre-gen, van de juf-frouw van de Zon-dags-school. 't Is al-lang ge-le-den, maar 't boek-je is *toch* nog schoon; er zit maar één klein vlek-je op. Coo-tje houdt haar vin-ger pre-cies op dat vlek-je, dan kan *nie-mand* het zien. Ze is erg net-jes op het boek-je, want het is heel mooi. Groot-moe-der heeft het wel hon-derd keer voor-ge-le-zen, en groot-moe-der heeft ook ver-teld, dat er wa-ter voor dat huis van het plaat-je is.

Zo, nu heeft ze het plaat-je nog eens goed be-ke-ken, nu weet ze pre-cies, waar ze zijn moet. 't Is wel ver hoor, haar voe-ten wor-den moe van 't stap-pen. Kijk, daar komt een brug! Nu is ze dicht bij wa-ter, nu zal ze er wel gauw zijn.

Ze be-gint hard te lo-pen, de brug o-ver en daar, *daar* is een straat met wa-ter en bo-men, en, ja hoor, het huis met het trap-je.

Coo-tje holt er heen.

Toet, toet, toet. Een au-to vliegt haar voor-bij. De chauf-feur steekt z'n vuist te-gen haar op. Door de haast had ze ver-ge-ten uit te kij-ken; ze hol-de zo maar de straat o-ver, bij-na on-der een au-to!

Even staat ze stil van de schrik. Maar dan . . . dan staat ze voor het huis met het trap-je! Vlug klau-tert ze naar bo-ven. Als ze op haar te-nen gaat staan, kan ze net bij de bel.

Rrrrt, klinkt het bin-nen in het huis.

E-ven la-ter gaat de deur op een kier-tje open en een dienst-meisje kijkt Coo-tje aan.

„Is hier het Bij-bel-huis?” vraagt Coo-tje.

„Bij-bel-huis?” Wat een ra-re naam is dat!

„Nee, hoor, die mijn-heer woont hier niet, ga maar gauw naar je moe-der.”

Bom, dicht is de deur. Nu kan Coo-tje niet eens zeg-gen, dat het geen *mijn-heer* is die ze zoekt, maar een *huis*.

Daar staat ze en kijkt ver-schrikt naar de ge-slo-ten deur.

Wat zal er nu ge-beu-ren? Zou ze gaan hui-len, daar bo-ven op die trap van dat vreem-de huis?

Nee, ze huilt *niet*. Een meis-je, dat al-leen op reis gaat, is dap-per. Lang-zaam loopt ze de trap weer af. Met een ern-stig ge-zicht gaat ze op de on-der-ste tree zit-ten. Ze slaat het boek-je weer o-pen bij het plaat-je. Ze kijkt nog eens goed. 't *Lijkt* toch wel op dit huis, maar 't *is* een an-der. Moei-lijk is dat. Kijk, er staat iets *on-der* het plaat-je.

Coo-tje leest, met haar vin-ger bij het moei-lij-ke woord.

H. . . ee. . . ren. . gracht. Hee-ren-gracht en dan een drie en twee zes-sen. O, nu weet ze het! Ze lacht van pret. Zó heet de straat, waar het huis staat, Hee-ren-gracht. Nu kan ze *ora-gen* waar het is.

Met-een springt ze on. Komt er nie-mand aan? Ja wel, heel veel men-sen, hoor. Aan die me-vrouw? O, nee, die kijkt zo boos. Aan

dien jon-gen dan? Ze doet al een stap-je. De jon-gen holt haar voor-bij.

Daar komt een ou-we mijn-heer aan met een wan-del-stok. *Die* zal ze 't vra-gen. Maar als hij bromt! 't Kan wel een bo-ze man zijn. Nee, ze durft *toch* niet. Maar dan weet ze ook niet, waar de Hee-ren-gracht is.

De ou-we mijn-heer is al dicht-bij. Hij loopt lang-zaam. Hij tikt met z'n stok op de straat.

Coo-tje kijkt hem eens goed aan. Hij kijkt toch niet boos. Op-eens denkt ze: „'t Is vast een o-pa,” en dan is ze niet bang meer. Ze stapt naar hem toe. Ze krijgt er een kleur van.

„Mijn-heer! hoort u eens.”

„Wat is er, kind-je?”

„Waar is de Hee-ren-gracht?”

„De Hee-ren-gracht? Moet je daar zijn?”

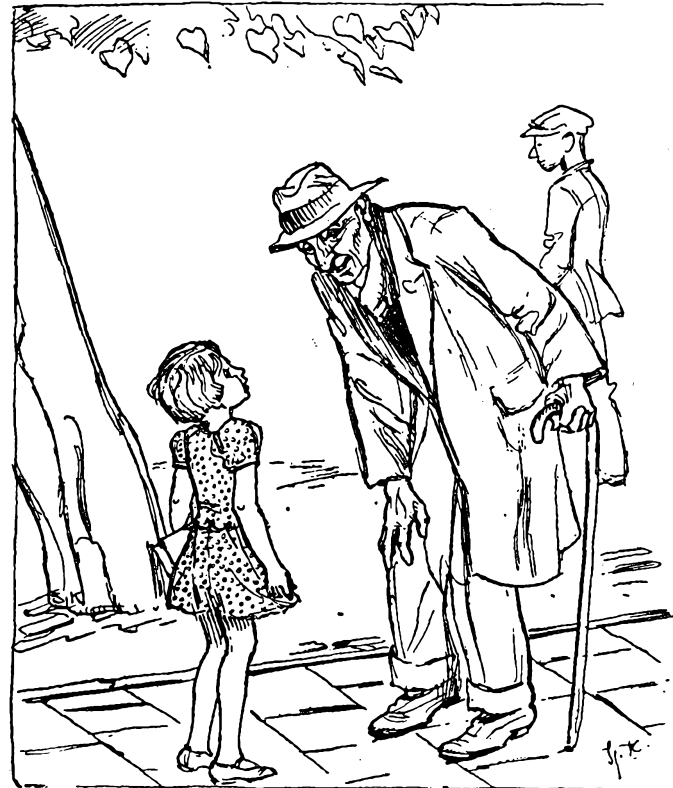
Ja, knikt Coo-tje.

„Dan ben je wel erg ver van huis, klei-ne meid.”

„Heel ver?”

„Ja, erg ver. Je bent ze-ker ver-dwaald.”

O!!! Coo-tjes o-gen wor-den heel groot. Ze kijkt de ou-we mijn-heer zó bang aan.

„Mijn-heer, hoort U eens.”

„Je moet maar met de tram gaan, dan ben je er zó. Heb je geld?”

Nee, dat heeft Coo-tje niet.

„Kom maar mee, dan krijg je geld van mij en dan mag je met de tram.”

Dat is fijn, met de tram! Al-le schrik is op-eens weg. Wat is die mijn-heer lief. Coo-tje geeft hem zó maar een hand en sa-men wan-de-len ze naar de hal-te.

„Waar moet je zijn op de Hee-ren-gracht?”

„In een huis met een trap-je en een drie en twee zes-sen.”

„Mooi zó, dat weet je goed, klein-tje. Kijk, daar komt de tram al.”

Coo-tje wipt gauw naar bin-nen. De mijn-heer vraagt aan den con-duc-teur, goed op het meis-je te pas-sen. Hij koopt een kaar-tje voor haar. Coo-tje ligt op haar knie-tjes voor 't raam. Ze wuift met twee han-den naar dien vrien-de-lij-ken mijn-heer. Hij steekt z'n wandel-stok om-hoog, dat be-te-kent: „Dag kind-je, goei-e reis.”

Nu wordt de reis he-le-maal *echt*. Lek-ker

hard gaat het. De hui-zen en win-kels *hol-len* voor-bij. Coo-tje kijkt eens naar de men-sen, die *ook* in de tram zit-ten. Zou-den ze wel *zien*, dat zij heel al-leen op reis is? Ze gaat net-jes op de bank zit-ten, dat *hoort* zo. Bij el-ke hal-te stap-pen er men-sen in en an-de-ren stap-pen uit. Coo-tje niet, zij moet lek-ker *nog* ver-der. Dan, op-eens staat de con-duc-teur bij haar. Hij zegt: „Hier moet je er uit!”

„Hè, wat jam-mer, 't ging net zo fijn!”

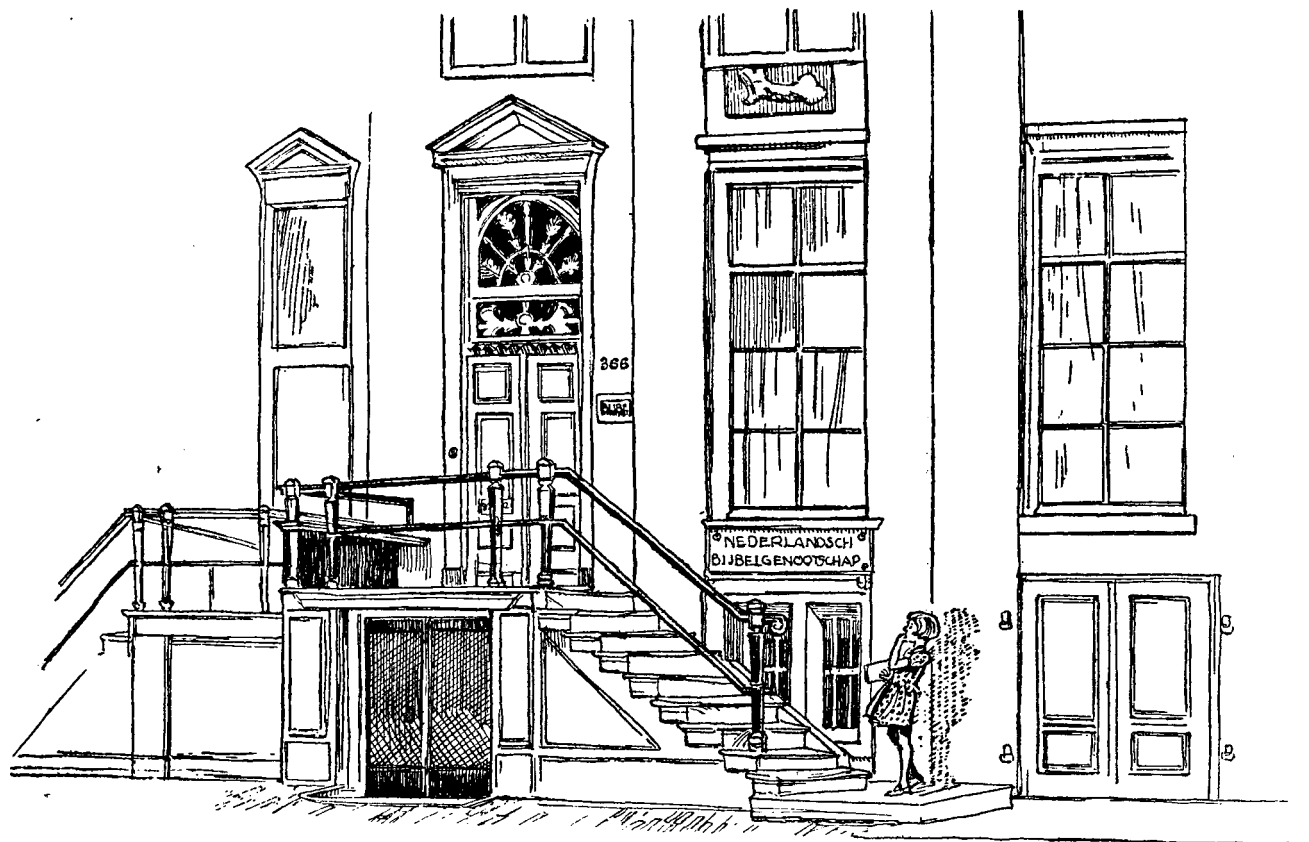
De con-duc-teur wijst haar, waar ze heen moet. Nu zal ze het huis wel gauw vin-den. Dap-per stapt ze er weer op af.

Ja, nu is het ze-ker goed. Hier ziet het er *net* zo uit als op het plaat-je. En daar komt het huis met het trap-je. Kijk, de drie en de twee zes-sen staan op de deur.

Hier is het!!!

Coo-tje blijft on-der aan de trap staan. Haar vin-ger gaat naar haar mond.

Moet ze hier zijn? Maar 't is zo'n vre-se-lijk *def-tig* huis! 't Is zo hoog, zo hoog, bijna tot aan de lucht. Heel lang-zaam klau-tert ze naar

Coo-tje blijft on-der aan de trap staan. Haar vin-ger gaat naar haar mond.

bo-ven. Nu staat ze voor de deur, die is ook al zo def-tig. Dat moet ze-ker.

Je kunt wel *be-grij-pen*, dat het Bij-bel-huis def-tig is; je hebt er al-leen niet aan *ge-dacht*. Zou ze *toch* maar bel-len? Haar har-tje klopt zo bang.

Tin-ge-ling!

O, nu komt het.

Coo-tje zou wel zo klein wil-len wor-den als een muis. O, wat moet ze nu zeg-gen?

De deur gaat o-pen. In de gang staat een mijn-heer.

„Wel, zus-je, wat is er?”

„Mag ik als 't u blijft een Bij-bel?” fluis-tert Coo-tje.

„Een Bij-bel? Wie stuurt je daar om?”

„Ik-ke zelf.”

De mijn-heer lacht.

„Kom maar eens bin-nen en ver-tel me dan eens, waar-om je een Bij-bel heb-ben wilt.”

Coo-tje stapt de gang in. Ze veegt haar voeten. En dan mag ze mee naar een heel gro-te ka-mer. Ze gaat op een stoel zit-ten, de han-den op de knie-en.

„Vertel nou maar eens.”

Die mijn-heer kijkt zo vro-lijk, dat Coo-tje he-le-maal ver-geet om bang te zijn.

„Ik wou graag een Bij-bel voor groot-moe-der.”

„Heeft groot-moe-der er geen?”

„Nee, die is ver-brand.”

„Verbrand? Hoe kwam dat?”

„Groot-moe-der zou pan-ne-koe-ken bak-ken, om-dat ik ja-rig was. Toen heeft ze ge-morst met de pe-tro-le-um op ta-fel, en toen ging het in brand. En toen was er een gro-te vlam. De ta-fel is ver-brand en 't kleed-je en de gor-dij-nen en de Bij-bel ook, en groot-moe-ders stoel was al-leen maar een klein beet-je *aan-ge-brand*.”

„Zo? Dat was *erg*, dat was *heel erg*.”

„Ja,” knikt Coo-tje met een ern-stig ge-zicht.

„Va-der heeft het uit-ge-maakt. En toen kreeg hij *zo'n* blaar op *z'n* hand.”

„Was de Bij-bel erg ge-brand?”

„He-le-maal zwart. Groot-moe-der moest er om hui-len. Erg, hè!”

„Ja, héél erg. En wat ge-beur-de er toen?”
„Moe-der zei: Kom maar bij ons in de Bij-bel le-zen. En dat doet groot-moe-der wel, maar ze is toch al-tijd be-droefd, om-dat ze er *zelf* geen heeft. Ik dacht, dat al-le ver-ha-len uit de Bij-bel in groot-moe-ders hoofd woon-den. Ze kan er wel dui-zend ver-tel-len, maar groot-moe-der zegt: „Ik moet ze *toch* al-tijd weer le-zen.”

„Hoe wist je, dat hier Bij-bels zijn?”

„Dat staat in 't boek-je van de Zon-dags-school!” Coo-tje laat haar klein boek-je zien. „De gro-te schat,” heet het.

„Groot-moe-der heeft het zo vaak voor-ge-le-zen, en nu wou ik graag een Bij-bel, voor *ou-we* men-sen met gro-te *let-ters*.”

De vrien-de-lij-ke mijn-heer lacht. Je hebt goed ge-luis-terd, naar het voor-le-zen, hoor! zegt hij.

„Hoe kom je hier? Heel al-leen?”

„Ja, met de tram.” Coo-tje's o-gen schit-teren, als ze *dat* ver-telt.

„Mocht dat van moe-der?”

„Moe-der *weet* 't niet; 't is een *ver-ras-sing*.”

„O, ben je dan niet een *beet-je* stout, om zo *al-leen* weg te lo-pen?”

Coo-tje schudt be-slist haar hoofd. „Nee,” zegt ze en ze kijkt heel ern-stig. „Ik heb aan den Hee-re Je-zus ge-vraagd, om een Bij-bel voor groot-moe-der. En hier zijn de Bij-bels, wel dui-zend, en toen ben ik er één gaan ha-len en nou is het een ver-ras-sing.”

„Ja,” zegt de mijn-heer. „Nu be-grijp ik het goed. Kom maar, dan gaan we sa-men een Bij-bel uit-zoe-ken en dan ga je gauw naar huis. Waar woon je?”

„In de Man-der-straat.”

„Dáár he-le-maal, weet je dan de weg te-rug?”

Coo-tjes har-tje klopt op-eens heel hard. Ze krijgt een er-ge kleur.

De weg te-rug?

Nee, die weet ze *niet!*

In een smal straat-je spe-len een he-le-boel kin-de-ren. Dat mag best. Er ko-men *toch* geen au-to's in dat straat-je. De kin-de-ren zijn er *vei-lig*. Er gaat een deur o-pen van een huis.

Groot-moe-der zit aan ta-fel te brei-en, als Wieb bin-nen-komt.

Moe-der komt naar bui-ten en kijkt het straat-je in. Haar o-gen zoe-ken tus-sen de kin-de-ren. Dan klapt ze in de han-den.

„Wie-bren,” roept ze, „Wieb!”

Een jon-gen komt aan-hol-len.

„Wieb, waar is Coo-tje?”

„Dat weet ik niet, moe-der. Ik heb haar niet ge-zien.”

„Ga dan eens bij groot-moe-der kij-ken. En dan sa-men thuis ko-men, hoor!”

„Ja, moe-der.”

Wieb loopt naar een huis-je aan de o-ver-kant, daar woont groot-moe-der.

Groot-moe-der zit aan ta-fel te brei-en, als Wieb bin-nen-komt.

„Dag groot-moe-der, is Coo-tje hier? Ze moet thuis-ko-men.”

„Nee, ze is hier niet ge-weest; ik heb haar van-daag niet ge-zien.”

„Dan is ze ze-ker bij Frouk-je.”

Wieb holt weg, om Coo-tje te zoe-ken. Bij Frouk-je is ze ook niet.

Moe-der staat weer aan de deur.

„Ko-men jul-lie haast?” roept ze.

„Ze is *ner-gens*, moe-der, ik kan haar niet vin-den!”

„Tjiet.” roept een mus van het dak. Dat be-te-kent: „Je vindt haar niet, Coo-tje is *weg*. Zó maar, heel al-leen is ze op reis ge-gaan.”

Moe-der en Wieb be-grij-pen de mus niet. Ze kun-nen im-mers de taal van de mus-sen niet ver-staan.

Va-der komt ook naar bui-ten. En klei-ne Gee-tje houdt zich aan moe-ders rok vast. Moe-der ver-telt, dat Coo-tje weg is. Va-der gaat om 't hoek-je van de straat kij-ken, daar kan hij heel ver zien.

„O,” zegt moe-der, „ze zal toch niet *weg-ge-lo-pen* zijn?”

Va-der komt te-rug: „'k Zie haar *ner-gens*,” zegt hij. Moe-der kijkt *bang!* O, als haar klei-ne meis-je maar geen *on-ge-luk* krijgt! Va-der kijkt *boos*, zo'n *stout* kind! Als ze thuis komt . . . *wacht* maar.

Maar Coo-tje komt niet. . . . En *nie-mand* weet, waar ze is.

Er gaan nog meer deu-ren o-pen in dat

klei-ne straat-je. De buur-vrou-wen kij-ken naar bui-ten.

„Is er wat?”

„Wat is er ge-beurd?” vra-gen ze.

„Coo-tje is weg! Heeft ie-mand van jul-lie haar ge-zien?”

„Nee, *ik* niet.”

„Bij mij is ze *ook* niet ge-weest.”

„Bij *mij* ook niet.”

Nu gaat moe-der hui-len, ze houdt haar schort voor de o-gen.

Groot-moe-der is ook bui-ten ge-ko-men. Ze leunt op een stok, zó oud is ze. Ze schudt haar hoofd.

„Zo'n stout kind,” zegt ze. „Weg-lo-pen! Wel foei! Ik be-grijp het niet! Nee, ik be-grijp het niet. Coo-tje is nooit zo *erg* stout.”

Groot-moe-der kijkt nog eens rond, haar o-gen zoe-ken ook tus-sen de kin-de-ren, maar zij ziet Coo-tje ook niet.

„Ik ga zoe-ken,” zegt Wieb op-eens. „Ik zal haar *best* gauw vin-den.”

Moe-der grijpt Wie-bren, die weg lo-pen wil, bij zijn broek.

Ie-der-een komt om den po-li-tie-a-gent heen-staan.

„Hier blij-ven, jij! Niet *nog* een kind weg!”
Nu kun je pas goed be-grij-pen, *hoe* on-ge-rust moe-der is. Mag *Wieb* niet gaan zoe-ken? Zo'n *gro-te* jon-gen?

„Gaan jul-lie maar naar bin-nen, ik ga naar 't po-li-tie-bu-reau, *daar* we-ten ze mis-schien iets van *Coo-tje*,” zegt va-der.

Moe-der gaat lang-zaam de drem-pel o-ver, ge-hoor-zaam ge-voigd door *Wieb*. Klei-ne *Gee-tje* kijkt met ban-ge oog-jes van de een naar de an-der. Groot-moe-der gaat ook mee.

Moe-der zit met de han-den in de schoot bij de ta-fel. Groot-moe-der zegt: „We zul-len bid-den voor *Coo-tje*. De Hee-re Je-zus kan voor haar zor-gen. Groot-moe-der bidt hard-op; en moe-der en *Wieb* doen zacht-jes mee, en *Gee-tje* doet eer-bie-dig haar hand-jes sa-men.

Als groot-moe-der „a-men” zegt, is *Wieb* he-le-maal niet bang meer, nu wordt al-les weer goed. Hij gaat nog eens aan de deur kij-ken. Moe-der zet het e-ten van de ka-chel, 't is al een klein beet-je aan-ge-brand. Ze schudt

de aard-ap-pels nog eens om. Wat duurt het lang voor va-der te-rug komt.

Ein-de-lijk roept Wieb het ka-mer-tje in:

„Daar komt va-der aan, met de po-li-tie!”

„Is Coo-tje er bij?” vraagt moe-der en holt met-een naar de deur.

Nee, Coo-tje is er *niet* bij.

Al-le deu-ren gaan weer o-pen. Ie-der-een komt om den po-li-tie-a-gent en va-der en moe-der heen staan.

Moe-der ver-telt, dat Coo-tje een rood jurk-je draagt; en dat ze blond haar en blau-we o-gen heeft; en dat ze op school in de twee-de klas zit.

De po-li-tie-a-gent schrijft al-les in een boek-je op.

Ge-luk-kig maar, denkt Wieb, nu gaan al-le po-li-tie's zoe-ken naar een meis-je met een ro-de jurk; nu zul-len ze Coo-tje wel vin-den.

De agent steekt het boek-je in z'n zak. Hij keert zich om, en dan....

Aan de in-gang van het straat-je ver-

schijnt een mijn-heer en naast hem loopt een meis-je. In haar e-ne hand heeft ze een klein boek-je en on-der haar arm draagt ze een groot zwaar boek. Sa-men kij-ken ze naar al die men-sen, en naar den po-li-tie-a-gent. Wat *doen* die daar al-le-maal? Is er wat *ergs* ge-beurd?

Al-le men-sen in het straat-je zien op-eens die twee daar staan, en al-le-maal, va-der, moe-der, Wieb, Gee-tje, de buur-vrou-wen, de kin-de-ren, al-le-maal roe-pen ze te ge-lijk: „Coo-tje, Coo-tje.”

Coo-tje schrikt er een beet-je van. Maar ze is veel te blij, om lang te blij-ven staan. Ze loopt op een draf-je naar moe-der en moe-der naar Coo-tje.

„Moe-der, ik heb....”

Maar moe-der luis-tert heel niet naar wat ze heeft, ze neemt haar meis-je zo maar in de ar-men, en kust haar, en huilt en lacht ge-lijk.

„Kind-je, kind-je, waar ben je ge-weest?”

De vreem-de mijn-heer staat stil te kij-ken naar al-les, wat er ge-beurt. Van de dak-goot kijkt de mus ver-won-derd toe en de men-

Ze neemt haar in de ar-men.

sen uit het straat-je pra-ten en roe-pen al-les door el-kaar.

„Waar heb je ge-ze-ten, wat heb je ge-da-an?” en de bo-ze buur-man zegt: „Als je mijn meis-je was, kreeg je een pak slaag.”

Coo-tje kijkt ver-baasd rond. Waar-om doen de men-sen zo vreemd? Waar-om huilt moe-der?

E-ven be-trekt haar ge-zicht, al-les is zo raar! Dan voelt ze het dik-ke boek on-der haar arm. Ze trekt het gauw om-hoog.

„Kijk eens wat ik heb!” roept ze.

„Een Bij-bel,” zegt

ie-mand, die er dicht bij staat.

„Een Bij-bel?” zeg-gen al-le men-sen.

Coo-tje straalt van ple-zier.

„Ja,” zegt ze, „een Bij-bel voor groot-moe-der. Ik heb 'm heel al-leen ge-haald, nou kan groot-moe-der weer le-zen!”

De men-sen wor-den er stil van en hoog bo-ven al-les uit, roept Coo-tjes hel-de-re stem:

„Groot-moe-der, ik heb een Bij-bel voor u, van... van...” en dan doet ze erg haar best 't moei-lij-ke woord goed te zeg-gen:

„Van 't Ne-der-lands Bij-bel-ge-noot-schap.”

„Maar kind, hoe kan dat!”

„Van die,” zegt Coo-tje, en wijst op den vreem-den mijn-heer.

Nie-mand had nog op hem ge-let, maar nu kij-ken al-le men-sen.

De mijn-heer komt dich-ter-bij en dan ver-tel-len hij en Coo-tje sa-men, 't he-le ver-haal van de reis door Am-ster-dam, en van Coo-tje's be-zoek aan het *Bij-bel-huis*.

Al-le men-sen luis-te-ren naar dat mooi-e ver-haal, en groot-moe-der zegt: „Wel, wel,

zo'n kind toch, zo'n fer-me meid!"

Als het ver-haal uit is, gaan de men-sen weer naar huis en al-le-maal pra-ten ze o-ver de gro-te reis van Coo-tje.

Groot-moe-der en de vreem-de mijn-heer gaan nog e-ven mee naar bin-nen met va-der en moe-der. Groot-moe-der moet Coo-tje eens knuf-fe-len, zó blij is ze. Haar ou-de hand, met wel dui-zend rim-pel-tjes er in, streelt tel-kens o-ver de mooi-e nieu-we Bij-bel. Ze zegt: „Kijk toch eens wat een prach-ti-ge Bij-bel. En wat een gro-te let-ters! Nu zul-len mijn ou-de o-gen niet meer moe wor-den van het le-zen. Ik wil luis-te-ren met mijn hart als de Hee-re God door dit boek tot mij spreekt.

Och, och, wat ben ik blij! Kom maar vaak bij groot-moe-der, hoor! Breng de kin-der-tjes uit de straat maar mee, dan ver-tel ik al-le ver-ha-len uit dit mooi-e boek."

De vreem-de mijn-heer, uit het Bij-bel-huis, die Coo-tje heeft thuis ge-bracht, om-dat ze zelf de weg niet wist, zegt:

„Nu is al-les goed, ge-luk-kig. We zijn al-le-maal blij. Maar Coo-tje, als je weer eens wat moois be-denkt, moet je 't eerst aan va-der of moe-der ver-tel-len, en niet weer heel al-leen op reis gaan. Be-loof je dat?"

„Ja, mijn-heer," zegt Coo-tje. Ze be-grijpt nu wel, dat het ge-vaar-lijk was in die druk-ke stra-ten voor een klein meis-je. Ze be-grijpt ook wel, Wie zorg-de, dat ze weer vei-lig thuis kwam.

Nu is het a-vond. Moe-der heeft de kin-de-ren naar bed ge-bracht.

Coo-tje krijgt van-a-vond een ex-tra nacht-zoen en moe-der stopt haar lek-ker toe. Slaap lek-ker, kind-je.

Op het dak van het huis zit een mus op haar nest-je. Ze spreidt haar vleu-gels zorg-zaam uit o-ver haar kin-de-ren.

Slaap lek-ker!

De mus trekt haar kop-je tus-sen de ve-ren. Ze gaat ook sla-pen. Haar hart-je is ge-rust. Coo-tje is weer thuis. Ze be-grijpt niets van al het ge-doe bij de men-sen, maar

Coo-tje is thuis. Zij slaapt nu *on-der* het dak, en de mus *op* het dak, elk *vei-lig* in 't ei-gen nest-je.

In het straat-je is het heel stil. Al-le kin-de-ren sla-pen, veel gro-te men-sen ook al. In het ka-mer-tje aan de o-ver-kant brandt nog licht. Daar zit groot-moe-der aan ta-fel en leest in haar *nieu-woe* Bij-bel het *ou-de* ver-haal van God en van den Hee-re Je-zus, het *ou-de* ver-haal, dat al-tijd weer *nieuw* is. Groot-moe-ders han-den gaan zich vou-wen.

Groot-moe-ders lip-pen be-we-gen, haar hart zegt wat. Groot-moe-ders hart zegt: „Heer, ik dank U, voor de Bij-bel. Ik dank U, dat het Ne-der-lands Bij-bel-ge-noot-schap zo-veel men-sen een Bij-bel geeft. Ze-gen mijn klein-kind-je, dat zo dap-per was, om voor haar groot-moe-der een Bij-bel te ha-len.”

De mus op haar nest.

